

Kedves ismeretlen, fiatal barátom!

Tudom, épp elég nehéz, ha az embernek testvére van: osztolni kell a játékokon, a szobán, az édességen, és – néha úgy is érezheted – anyukád és apukád szeretetén is. Ha a testvéred ráadásul autista, a helyzet csak még nehezebb. Biztos vagyok benne, hogy rengeteg alkalommal kell neked engedni a vitában, nehogy a testvéred kiboruljon. Sokszor kell neked alkalmazkodnod, mert ő nem tud. A szüleid az ő igényeihez igazítják életüket és ezáltal kicsit a tiédet is: ha sikít vagy a földre veti magát a bevásárlóközpontban, ha bizonyos dolgokat nem hajlandó megenni, ha egy filmet újra és újra meg akar nézni, ha mindig ugyanazt akarja játszani, ha furcsán viselkedik a barátaid előtt, az mind-mind érinti a te életedet is. Ha a testvéred autista, egy kicsit felelősségteljesebbnek, egy kicsit türelmesebbnek, egy kicsit felnőttebbnek kell lenned, mint a többi gyerekeknek.

Igazságos ez? Persze, hogy nem. Ahogy Édua, a lányom mondja is később ebben a könyvben, az autizmus igazságtalan. Nem tehet róla a testvéred, nem tehetnek róla a szüleid, és természetesen nem tehetsz róla te sem, mégis mindannyiótok életét megváltoztatja, megnehezítheti. Ez nagyon sokféle érzést kelthet benned: néha talán sajnálsz a testvéred, máskor szomorú vagy amiatt, hogy ő ilyen, és néha mérges vagy rá, mert olyan értetlen, nem játszik veled, vagy éppen nem hagy téged békén. Ez mind teljesen természetes. De akármilyen nehéz is olykor elviselni a testvéredet, bármennyire is úgy érzed, neki sok mindent szabad, amit neked nem, szeretném, ha így, ismeretlenül is elhinnél nekem valamit: a szüleid nagyon szeretnek téged, büszkék rád, és nagyon hálásak neked mindenért, amit teszel, hogy megkönnyítsd a testvéred életét. Minden család más, de egy dolgot biztosan tudok: nincs olyan testvérpár, akik sosem vitatkoznak. Nincs olyan, ahol sosem érzik úgy, a szüleik kivételeznek a másikkal. Nincs olyan, ahol sosem kívánják azt, bárcsak lennének egy szem gyerekek.

A legfontosabb üzenetem neked éppen ez: nem vagy egyedül. Azért kértük meg Éduát, hogy beszéljen arról, milyen autista testvérrel élni, hátha te is magadra ismeresz azokban a gondokban és nehézségekben, és persze örömeinkben is, amiket ő minden nap megél Csongor mellett. Hogy tudd, mások is hasonlóan érezhetnek, mint te. De ami a legfontosabb, beszélj a szüleiddel. Mondd el nekik, mit nehéz elviselni, és mondd el nekik azt is, mit szeretsz a testvéredben. Beszélj meg velük, mit tehetnének, hogy könnyebb legyen neked, és kérdezd meg, te hogyan tudsz segíteni.

A testvéred autista, és ettől kicsit kalandosabbak a mindennapok. Sok kitartást és türelmet kívánok neked. De meggyőződésem, hogy a testvéred élete sokkal jobb attól, hogy van testvére, és hogy épp te vagy az. Légy büszke erre.

Szeretettel,

Borbély Tamás